

שוּבֵל Schwebel

ציורים על תחריטים
Paintings on Etchings
1983/84

דוד המלך מכרכר ומפזז בהביאו את ארון
הברית לכיכר ציון,
ירושלים.
מיכל משקיפה בבוז.
שמואל ב'; ו', י"ד.

King David dances wildly as he brings the
Ark of the Covenant into Jerusalem's
Zion Square.

Michal watches scornfully.
2 Samuel; 6, 14.

סדנת ההדפס ירושלים מרץ 1984

Jerusalem Print Workshop

סדנת ההדפס ירושלים, מיסודן של אגודת הציירים והפסלים – אמני ירושלים ואגודת ידידי בית האמנים
The Jerusalem Print Workshop, founded in 1974 by the Jerusalem Artists'
Association and the Friends of the Artists' Association

What is Schwebel's arena? In 1979 he embarked on his Zion Square paintings as a crusade, a gesture of salvation. When the Jerusalem town planners decided to tear down the old Zion Cinema, Schwebel quixotically leaped to its rescue. Improvising an overlooking rooftop studio he proceeded to record the cinema's last days, drawing it and the streets around it from every angle. Eventually the cinema was gone, but Schwebel's adventure was just beginning. His original romantic gesture had given place to something more profound: in Zion Square he had discovered an arena, a permanent frame of reference for his diverse energies and a real place to anchor himself to. His accurate graphite drawings of street scenes, based on observations and photographs, became his singular device for breaking into a white canvas and creating the backdrop essential to his painting. Zion Square became Schwebel's **Arena of Jerusalem**, a stage on which all the artist's heroes and emotions could act out their painted drama.

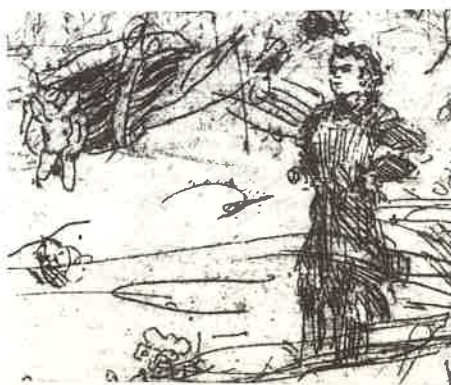
"The drawing began on the right with Khalifa Shoe Store on Jaffa Rd., past the pharmacy and Navah Café, up to King George and Mahane Yehuda. The stop lights of the other side of the street escaped the graphite drawing and instead are boldly visible in pastel red, a color which shoots them through the sky as well. In the hope for spring, greens race through the street, up and down and across Jaffa Rd. In the middle of all this, in full size, David stands erect, hand on his robe, partially open to reveal his loins. He's a 7th century B.C. Greek sculpture with that archaic smile, meaningful in that he has just brought the Ark of the Covenant to Jerusalem. He is in cadmium reds, 'reds against greens', with that innocence, as I understood it, better than I understood before. It's spring and a love wish!"
Schwebel, March 8 1983.

"לתפוס את בד הציור כזירה ואת הציור כגלדיאטור או לוחם שוורים הינו רעיון רומנטי שנקבר מזמן ע"י המהפכה המופשטת באמנות. למרבה הפלא אני עדיין נושם מתחת לכל עיי המפולת האלה".
שוובל, 10 בדצמבר, 1983.

מהי הזירה של שוובל? ב-1979 הוא החל את סדרת ציורי כיכר ציון שלו כמעין מסע צלב, מחווה של גאולה. כאשר מתכנני העיר ירושלים החליטו להרוס את קולנוע ציון הישן היה שוובל הדרך-קישוט אשר זינק להצלתו. מתוך סטודיו-רג מאולתר המשקיף על הכיכר הוא החל לתעד את ימיו האחרונים של בית הקולנוע, רושם מכל זווית את הכיכר ואת הרחובות המובילים אליו. בסופו של דבר מחקו הבולדוזרים את בית הקולנוע, אולם עבור שוובל היתה זו רק התחלה של הרפתקה. המחווה הרומנטית הראשוני שלו פינה מקום למשמעות עמוקה יותר: בכיכר ציון שוובל גילה זירה, מסגרת קבועה לאנרגיות המשתנות שלו ומשהו ממשי לעגן את עצמו אליו. רישומי הגרפיט המדויקים, המבוססים על תצפיות וצילומים של מראות רחוב, הפכו בידו למכשיר לפריצה אל תוך הבד הלבן וליצירת התפאורה החינונית לציורו. כיכר ציון הפכה עבורו לזירת ירושלים, במה עליה יכולים כל גיבוריו ורגשותיו של האמן לשחק את תפקידיהם בדרמה המצויירת.

"הרישום התחיל בצד הימני עם חנות הנעליים של כליפא ברחוב יפו, עבר את בית המרקחת ואת קפה נאווה, עלה לרחוב המלך ג'ורג' והגיע עד מחנה יהודה. אורות הרמזור בצד השני של הרחוב נמלטו מרישום הגרפיט והם מופיעים באדום פסטל חזק, צבע אשר יורה אותם דרך השמיים. בתקווה לבוא האביב דוהרים ירוקים במעלה, במוך וברוחבו של רחוב יפו. במרכז כל זה מזדקף דוד בגודל מלא, ידו על גלימתו הפתוחה מעט ומגלה את חלציו. דוד זה הוא פסל יווני מן המאה ה-7 לפנה"ס, על שפתיו אותו חיוך ארכאי מלא משמעות — זה עתה העלה לירושלים את ארון הברית. הוא מצויר באדום קדמיום, 'אדומים כנגד ירוקים', עם אותה התמימות שעתה מובנת לי יותר מקודם. זהו האביב ומשאלת אהבה!"

שוובל, 8 במרץ, 1983.

Schwebel and King David: Cheek to Cheek in Zion Square Larry Abramson

New York, 1947. While young Ivan Schwebel is playing stickball on a Bronx street the lions of Abstract Expressionism are meeting at the Cedar Bar, Greenwich Village. Jackson Pollock pounds the table in anger, Willem de Kooning lights a Pall Mall and Mark Rothko sits depressed in his corner. On the other side of town young Ivan attempts a three-sewer-hit.

Forty years later, in Jerusalem, the Cedar Bar lives on. Schwebel the painter, a sailor from the New York School shipwrecked on a Judean hilltop, has carried the Cedar Bar spirit with him. Like Robinson Crusoe he must use everything he can salvage to survive on his island. For him living and painting must be one, a flexible medium for conjuring up companions and conducting dialogues with artists long dead — Caravaggio, Delacroix, Pollock. Schwebel and Pollock? Yes, close your eyes and there they sit right now, talking and laughing, sharing a bottle of Cabernet-Sauvignon at Hatzrif Restaurant, Jerusalem. They are agreed: the canvas is an arena in which to act and the act of painting must be inseparable from the biography of the artist. Schwebel refills their glasses as Pollock leans over to whisper something in his ear. Two seasoned bullfighters, they sit talking for hours.

"In drawing, painting or what have you, the direction is to dive deep hoping never to come up. Advancement into the depths is made by diving an enormous number of times, each time dragging something down with you."

Schwebel, Feb. 8, 1983.

"To conceive that a canvas is an arena and the painter a gladiator or bullfighter is a romantic idea long ago buried by the abstract revolution in art. Strangely enough I still breath underneath all that rubble."

Schwebel, Dec. 10, 1983.

שוובל ודוד המלך רוקדים לחי אל לחי בכיכר ציון לארי אברמסון

ניו-יורק, 1947. בזמן שאיבן שוובל הצעיר משחק בייסבול ברחובות הברונקס, נפגשים אריות האקספרסיוניזם המופשט בסיידר-באר, מעוזם בגריניץ' ווילג'ו. ג'קסון פולוק מכה על השולחן בזעם, וויליאם דה-קונינג מצית סיגריה ומרק רותקו יושב מדוכא בפינתו. בקצה השני של העיר מנסה איבן הצעיר לחבוט בכדור למרחק של שלשה מכסי ביוב.

כעבור ארבעים שנה, בירושלים, הסיידר-באר חי וקיים. על גבעה בעין-כרם יושב שוובל הצעיר, ספן מאסכולת ניו-יורק שאנייתו נטרפה ומצא מקלט בהרי יהודה. כמו רובינוזן קרוזו, עליו להציל כל מה שניתן כדי להשרד על האי הבודד שלו, ואת רוח הסיידר-באר הוא נושא עמו באמתחתו. עבורו החיים והאמנות חייבים להיות מכלול אחד, אמצעי להעלות באוב ידידים ולקיים דרשיח עם אמנים שעברו מזמן מן העולם — קרנג'יו, דלקרוואה, פולוק. שוובל ופולוק? כן, עצמו את עיניכם והנה הם יושבים לפניכם, משוחחים וצוחקים, שותים יין קברני-סובינוון במסעדת הציור, ירושלים. שניהם מסכימים: בד הציור הינו זירה לפעולה, ופעולת הציור חייבת להיות בלתי-נפרדת מחייו של האמן. שוובל מוזג עוד יין לכוסותיהם ופולוק נשען ללחוש לו משהו באוזן. הם יושבים יחד שעות ומדברים, שני המטודורים הוותיקים.

"ברישום, בציור, או בכל דבר אחר, יש לצלול עמוק בתקווה שלא לעלות יותר. ההתקדמות למעמקים נעשית על ידי צלילה פעמים אין-ספור, ובכל פעם אתה גורר משהו למטה אתך".
שוובל, 8 בפברואר, 1983.

In his Arena of Jerusalem Schwebel emerges as a reassured romantic and humanist. By placing himself at once in the real world around him and in the evasive world of past history, he hopes to find a momentary link that could give meaning to both. By measuring history against his personal experiences and placing it within a private arena, he attempts to bring both the past and the present equally alive. Mythology is made relevant as a tool for the discovery of a life-force, a timeless energy that dominates all human behaviour. Schwebel's attempt is heroic: he is not concerned with ultimate success or failure, but with the struggle itself. The possibility of experiencing all things, past and present, reality and illusion, is the essence of his art. For Schwebel all the joy of living is expressed in one moment: Dancing in Zion Square, cheek to cheek with King David.

"All the reasons for us being here, the return to Zion, have somehow to be alive in Zion Square (or anywhere else). You won't believe this, but it was David who knew that Zion Square was important."
Schwebel, Feb. 20, 1983.

מתוך זירת ירושלים שלו יוצא שובל מחוזק כרומנטיקן והומניסט. באמצעות הצבת עצמו בזמנית בשני עולמות, זה הממשי של סביבתו הקרובה וזה של העבר הרחוק, הוא מקוה לגלות את הקשר הרגעי שיוכל להעניק משמעות לשניהם. כדי להחיות הן את העבר והן את ההווה, הוא מעביר את ההיסטוריה לתוך זירתו הפרטית ומשליך עליה את חוויותו האישיות. המיתולוגיה הופכת בידיו להיות רלבנטית כמכשיר לגילוי של כח-חיים, אנרגיה על-זמנית השולטת בכל ההתנהגות האנושית. נסיונו של שובל הוא הרואי: הוא אינו כרוך אחרי ההצלחה או הכשלון הסופיים, אלא עוסק במאבק עצמו. האפשרות לחוות את כל הדברים, עבר והווה, מציאות ואשליה, היא מהות אמנותו. עבור שובל כל חדות החיים באה לידי ביטוי ברגע אחד, הרגע בו הוא רוקד לחי אל לחי עם דוד המלך בכיכר ציון.

"כל הסיבות להיותנו כאן, השיבה לציון, חייבות איכשהו להתערור לחיים בכיכר ציון (או בכל מקום אחר). לא תאמינו, אך היה זה דוד שהבין את חשיבותה של כיכר ציון."
שובל, 20 בפברואר, 1983.

For Jackson Pollock the act of painting was a stark confrontation between artist and materials. The canvas itself and the physical action of applying paint were his arena. Schwebel's arena is different; he celebrates illusion and irony, striving to contain all possible contradictions in one place, one painting. His paintings are juggling acts in which all the diverse elements are up in the air at once: the sensuality of Action Painting together with the realism of illusionistic drawing, American movie and baseball stars side by side with the artist and his family, and the heroes of biblical sagas performing their psychological dramas in the mundane streets of contemporary Jerusalem. Biblical King David is the leading man in these paintings; he roars down Jaffa Rd. with two lions and the Ark of the Covenant, he attempts to cheat his lover's husband, Uriah, into a drunken stupor on Ben Yehuda street, he laments the death of Absalom while the people sing and dance in Zion Square. But there is never just one hero in a Schwebel painting. For our attention King David must compete with all of the artist's other "heroes", such as the saturated cadmium red brushstroke suspended over his head, or the rigorous perspective lines rushing by him to vanish at a point way behind his back. Schwebel's sense of harmony is based on simultaneous chaos and balance. He charges each and every element with autonomous energy, attempting to sense their "needs" and equip them accordingly for the painted confrontation. Schwebel is a magnanimous emperor: he arms all his gladiators equally before sending them into the arena.

"A law for dealing with 'CHAOS' is that the dealer must defend the individual weights, energies, etc., of each element grabbed hold of within CHAOS, just for the glory of their existence and one's innocence. Funny that I find CHAOS by working for the expansion of one thing rather than attempting a general confrontation."
Schwebel, March 7, 1983.

עבור ג'קסון פולוק היתה פעולת הציור עימות חמור בין אמן וחומרים. הזירה שלו היתה בד הציור עצמו והפעולה הפיזית של הנחת הצבע. הזירה של שובל שונה; עבורו האשליה והאירוניה הינם חגיגה. הוא שואף לכלול את כל הסתירות האפשריות במקום אחד, בציור אחד. ציוריו הנם מופעי הטוטים בהם כל המרכיבים השונים מוחזקים באותו הזמן באויר: החושניות של ציור-פעולה יחד עם הריאליזם של רישום אשלייתי, כוכבי קולנוע ובייסבול אמריקאיים לצדם של האמן ובני משפחתו, וגיבורי התינוך המשחקים את הדראמות הפסיכולוגיות שלהם בסביבה היומיומית של רחובות ירושלים העכשווית. דוד המלך הוא הכוכב הראשי בציורים אלה; הוא שועט במורד רחוב יפו מלווה בשני אריות ובארון הברית, הוא זומם לשכר את אוריה, בעלה של פלגשו, באמצע רחוב בן-יהודה, הוא מקוץ על מות אבשלום בו בזמן שהעם חוגג בכיכר ציון. אולם לעולם אין גיבור אחד בלבד בציוריו של שובל; דוד המלך חייב להתחרות בכל ה"גיבורים" האחרים של האמן כדי לזכות בתשומת לבנו, למשל בכתם האדום התלוי מעל ראשו במשיכת מכחול רוויה, או בקווי הפרספקטיבה הנמרצים החולפים על פניו ונעלמים בנקודה רחוקה מאחורי גבו. חוש ההרמוניה של שובל מושתת על תהו ואיזון ב-זמנים. הוא טוען את מרכיבי הציור השונים באנרגיה אוטונומית תוך נסיון לחוש את ה"צרכים" של כל מרכיב ומרכיב ולציידם בהתאם לקראת ההתמודדות המצויירת. שובל הוא קיסר רחום: הוא מחמש את כל הגלדיאטורים שלו שווה בשווה לפני השלכתם לזירה.

"חוק להתמודדות עם 'תהו' (כאוס) הינו שעל המתמודד להגן על המשקל והאנרגיה של כל המרכיבים האינדיבידואליים בתוך התהו, למען תפארת קיומו של כל מרכיב ולמען תמימותו של המתמודד. מוזר שאני מוצא תהו דוקא בחתירתי להרחבתו של דבר אחד ולא בניסון ליצור עימות כללי יותר."
שובל, 7 במרץ, 1983.

allows the smoke - "where there is smoke..."
Of this principal is forgotten, I judge it as a
temporary lapse of memory, for a period of time,
depending on the friend. I never wait in hope for
derived excitement on the part of the friend.
We talk of all sorts of things, mostly their
things. This rarely results in any conclusions
on my part. Everybody just hangs there.
The hunt goes on.

AROO! = Very apt revival of old loves

"BIG
ED WALSH"

Baseball Pitcher, in use to model SHIME
King Saul's vengeful
relative - against
David - a White Sox
right hander about
1910.

↑ Doc White, Chicago
White Sox, 1904.

Charlie Hall, Red Sox, here
is a left hander because
of the etching.

T.V. Daming! David
Scene of UPIAH and David
under the considered
title of:

ZION Square
usage
and
conversion

or simply
ZION SQUARE
CONVERSION
JERUSALEM CONVERSION